

Γλώσσα Γ' Δημοτικού

Κόκκινη κλωστή δεμένη στην ανέμη τυλιγμένη, δώσ' της κλώτσο να γυρίσει... παραμύθι να ξεκινήσει....

Κάθε σούρουπο ο Γρηγόρης και η Έλενα έβλεπαν από την αμμουδιά, όπου έχτιζαν μεγάλα κάστρα, πολλές μικρές βαρκούλες με αναμμένα φώτα να στολίζουν τα σκούρα και ήρεμα νερά της θάλασσας. Έμοιαζε σαν να την είχαν ακουμπήσει όλα τ' αστέρια του ουρανού.

Μια μέρα καθώς θαύμαζαν μαγεμένοι όλη αυτή την ομορφιά, άκουσαν μια βαθιά, γλυκιά, γνώριμη φωνή. Ήταν ο φίλος τους, ο γερο-ψαράς, που ετοιμαζόταν να πάει για ψάρεμα.

- Θα έρθετε να με βοηθήσετε απόψε στην ψαριά; Μπορεί να μου φέρετε και τύχη, τους είπε!

Τα παιδιά ανέβηκαν χαρούμενα στη μικρή ξύλινη βάρκα. Καθώς η βαρκούλα όργωνε τα ήρεμα νερά, ο γερο-ψαράς τους έλεγε ιστορίες από περιπέτειες που είχε ζήσει.

Τους μίλησε για γοργόνες που συνάντησε, για τρικυμίες φοβερές και άγρια κύματα, για πειρατικά καράβια και για χαμένους θησαυρούς.

Η ώρα περνούσε ευχάριστα και ο γερο-ψαράς με τη βοήθεια των παιδιών έριξε τα δίχτυα. Τότε η Έλενα είδε ένα δάκρυ να κυλάει από τα μάτια του.

- Τι έχεις γερο-ψαρά; Γιατί είσαι τόσο λυπημένος; τον ρώτησε.

- Πάει καιρός τώρα που κάθε βράδυ μαζεύω άδεια τα δίχτυα μου. Δεν πιάνω ούτε ένα ψάρι! Πιάνω μόνο...Κοιτάζτε παιδιά μου...

...Τους είπε καθώς μάζευε τα δίχτυα. Τα παιδιά έμειναν άφωνα. Τα δίχτυα ήταν γεμάτα σκουπίδια!!!

Σκουπίδια που αφήνουν οι άνθρωποι στην παραλία, τα οποία με τον αέρα και τη βροχή καταλήγουν στη θάλασσα. Τα ψάρια αρρωσταίνουν και μένει έτσι ένας βρόμικος βυθός!!

Όταν τα παιδιά γύρισαν στο δωμάτιό τους, δεν μπορούσαν να κοιμηθούν. Σκέφτονταν με ποιον τρόπο θα μπορούσαν να βοηθήσουν... Μια ιδέα τους ήρθε τότε στο μυαλό!!!

Το πρωί φώναξαν όλους τους φίλους τους, φόρεσαν γάντια, πήραν μεγάλες μαύρες σακούλες και άρχισαν όλοι μαζί να μαζεύουν τα σκουπίδια από την παραλία.

Ο κόσμος που τα έβλεπε έτρεξε αμέσως να τα βοηθήσει. Όταν τελείωσαν, ένα δελφίνι φάνηκε στα ανοιχτά. Πότε πηδούσε ψηλά στον αέρα και πότε χανόταν βαθιά στα νερά. Τότε φάνηκαν και άλλα και άλλα..., λες και είχαν δει όλα όσα έγιναν, λες και ευχαριστούσαν τους ανθρώπους για το δώρο που τους έκαναν.

Απόσπασμα από «Το πρώτο μου καλοκαιρινό βιβλίο», εκδόσεις Πατάκη